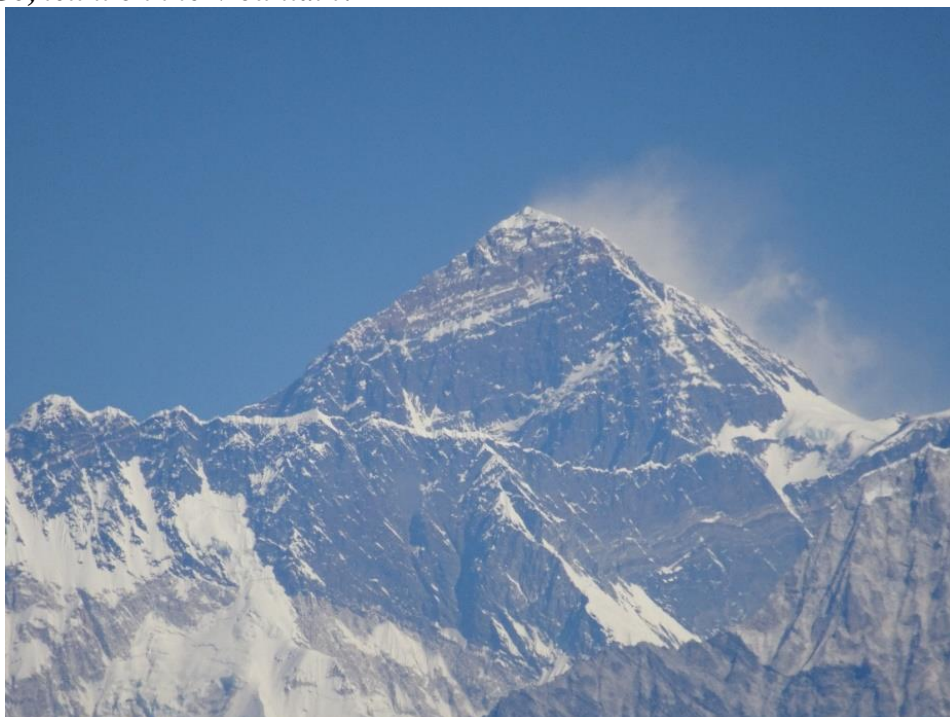

Okhaldhunga Times Januar 2019

Go, tell it on the Mountain!

*Mt. Everest.
8 848 moh*

Jeg blir ikke mett av å være i de mektige Himalaya-fjellene! Sammen med Gå Ut Senter elever fikk jeg sjansen til å gå opp til Pikey Peak, 4 100 moh. Det var mange kuldegrader og sterk vind. Så kaldt at det var en lidelse å ta et bilde! Men dette er det beste utsiktspunktet til hele Himalaya, også anerkjent av Edmund Hillery som det. Toppen til venstre er Gauri Shankar, 7200 m.o.h.

Jul på sykehuset...

Den nyvalgte lederen for sykehusets fagforening, Mr. Phanindra Dani, taler på stabens julefest.

Han er en troens mann, og brukte juletreet som illustrasjon på å følge stjernen og lyset for å finne riktig vei, og det eviggrønne treet som symbol på håpet om evig liv.

....and everywhere!

Jul i Okhaldhunga er en fellesskaps-jul!

Kirken har igjen vært på vandring til mange landsbyer. I hver landsby går de kristne sammen en dag om å koke mat og lage bål. Så strømmer kirken til med sang og instrumenter og mye dans. Aldri ser jeg så glade ansikter som i dansen rundt bålet der vi synger julesanger til det ikke er mer stemme igjen. Det er ikke sanger i moll, men jubelsanger om Han som kom. Hver kveld er det en andakt som denne julen er blitt holdt av de unge jentene i menigheten, og de har ikke stått tilbake for noen! Her har de gått i dybden og satt spor etter seg.

Også til sykehuset kom de med julesanger. På barneavdelingen ble en bestefar tatt av gleden, både over at barnebarnet ble bra og julesangen, og slo seg løs i en gledesdans sammen med oss (se på Face book). Vanligvis feirer vi i kirken 1. juledag. I år var det ikke plass, for kirken bygger ut slik at noen alvorlig funksjonshemmede skal kunne bo der. Derfor feiret vi i år på en topp like ved. Og sangen *Go, Tell it on the Mountain*, klang videre i hodet mitt hele dagen.

Julegave til barneavdelingen

Ved hjelp av mange av dere har vi kunnet gi barn under 12 kg gratis behandling her lenge. De betaler kun for medisiner. Men antall barn har økt langt over hva vi hadde drømt om! Selv i dag med 28 senger på barneavdelingen, kan det være fullt. Det betyr at dette har blitt en kostbar tjeneste for sykehuset, så støtten strekker ikke lenger til.

Vi er glade for at Normisjon vil følge sykehuset videre med støtte til:

- barn,
- fødsler og
- pasientstøtte til de fattigste.

Dette er tiltak som gjør sykehuset så verdifullt for befolkningen i de fem fylkene i fjellene her.

Den lille luringen hadde lungebetennelse, men kom fort i godt humør!

Mange små med luftveisinfeksjoner kommer hit og får glede av ekstra oksygen og annen behandling. Likevel må vi noen ganger gi tapt, til stor sorg. Men når vi vet at lungebetennelse fremdeles er den sykdommen flest barn i verden dør av, 880 000 barn i året, - og at det er barn fra fattige kår som rammes, så ser vi hvor verdifull gratis behandling av barn under 12 kg er. Hit våger alle å komme.

Full fart!

Hun hadde bodd på Ventehjemmet den siste uka før termin, og det var bra. For plutselig gikk vannet, som en foss. En sykepleier undersøkte med en gang, og fant at en slynge av navlesnora også hadde fulgt med ut da vannet gikk, så navlesnora var nå i fare for å bli avklemt mellom barnets hode og morens bekken. Hvis det skjer, vil barnet dø i løpet av få minutter. Hva gjør man da?

Sykepleieren satte seg oppi senga sammen med pasienten uten å ta ut hånden som holdt barnets hode oppe, så det ikke skulle komme ned og klemme av navlestrengen. På den måten satt hun i fødesenga hos pasienten, mens senga ble kjørt i full fart på rampesystemet vårt ned til operasjonsstua for hyper-akutt keisersnitt. Dette skjedde på 1. juledag, så litt ekstra tid tok det å få ordnet ting og få folk på plass, men i løpet av 35 minutter var barnet ute, lyserødt og levende!

Dessverre har vi ikke noe bilde av senga i full fart nedover rampene med pasient og sykepleier oppi, men her er hele den lille familien under legevisitten neste dag. Det gikk bra, og alle hjerter gleder seg, ikke minst pappas.

Det ble en stor og sterk gutt på over på fire kg, som spiser godt og har det bra. Godt er det, for dette var nære på!

Klart til neste gang

Å drive sykehus er arbeid i grenseland mellom liv og død. Praktiske ferdigheter i hjerte-/lunge-redning er helt nødvendig. Og så må utstyret være i orden, og på plass:

Her har vi nettopp hatt en dramatisk episode med gjenoppliving av en liten gutt. Erfarne sykepleiere bruker anledningen til å gjennomgå alt innholdet i «barne-gjenopplivings-boksen» på akuttmottaket, sammen med en gruppe studenter fra den lokale helseskolen.

Under selve gjenopplivingen kan det bli kaotisk. Da er det nødvendig at alt gjennomgås i detalj etterpå, så ting er klare til neste gang slikt skjer.

Epilepsi, brannskader og radio

Vi har hatt mye brannskader i det siste, det er sesong for det nå som kulda setter inn for alvor. Da lever folk nærmere den varmekilden de har, oftest et åpent bål. Det er aller farligst for epileptikere, for mange av dem ute i distriktet får dårlig eller ingen behandling og har derfor hyppige anfall. Denne jenta fikk anfall og falt i gryta med kokende bøffel-fór. Det er ikke så farlig som å falle i selve bålet, men ille nok.

I det nye sykehuset har vi varme på et barnerom, og med god hjelp av pappa og en grei sykepleier kan badet bli ganske hyggelig, nå som sårene ikke gjør så vondt lenger.

Nå er hun mye bedre. Sårene er i en fase hvor de heler fort, selv om bena og nedre del av ryggen var stygt forbrent.

En ung dame hadde hatt epilepsi fra hun var liten, men ble aldri tatt til sykehuset for behandling. Nå var hun i bryllup, fikk et anfall og falt over en svær kjele med kokende vann. Hun har vært innlagt hos oss i en måned, og heldigvis unngikk vi infeksjon i det svære brannsåret som dekket hele den ryggen. Så nå er ryggen lyserød, men dekket av ny, frisk hud.

Men på håndryggen og fingrene hadde hun tredjegradsforbrenning som trengte hudtransplantasjon. Det er vi ikke eksperter på her, men vi prøver så godt vi kan. Uten transplantert hud vil disse fingrene blitt stive og ubrukelige.

Og så gikk det så bra! Den transplanterte huden «tok» som den skulle, og nå ser det ut til at hun skal kunne bruke hånda og fingrene framover, etter fysioterapi i dagene som kommer.

Da lokalradioen nylig ba meg om et tema for forebyggende helsearbeid til sitt ukentlige «Verdens Helse – program» foreslo jeg å ta opp epilepsi og brannskader. Vi hadde en samtale om det for åpen mikrofon, og den gikk på lufta nå for noen dager siden. Altfor mange epileptikere her får bare «behandling» av lokale åndemanere, faller i ilden eller i kokende vann under anfall, og kommer først til oss når det er for sent. Gjennom radioen kan vi nå dem i tide, og motivere dem for å komme og få effektive medisiner. Nå håper vi at flere dukker opp etter å ha hørt på radio.

Salige er de jordløse, de skal arve jorden

Gå Ut Senter - elever ble velsignet på de jordløses jord og i deres hus.

Fra 4 000 meters høyde reiste vi ned i andre høydepunkt, på besøk til de siste husene som ble bygget ferdig i juli. Vi fikk møte fire familier. Alle hadde samlet seg på tunet der to brødre har fått hus. Alle menn var ute på arbeid, mens kvinnene som arbeidet i nærområdet, møtte oss. De hadde vært jordløse i minst tre generasjoner. Å bli tatt inn i deres historier og deres gleder over hvordan livets vending og håp, berører oss og er til stor lærdom for oss. Det var historiefortellere fra Gå ut Sentret, så kanskje får dere lese historiene deres senere?

De to nærmeste husene er brødrene Tamangs nye fremtid. Til sammen bor det åtte barn her. De får en ny status i samfunnet og nye muligheter i livet.

Familiehistorien har fått blanke ark og fargestifter.

Gita KAN!

Gita ble brakt inn på akuttmottaket en dag etter et stygt fall. Hun hadde redusert kraft i hendene, bare litt funksjon i fingrene og kunne bare så vidt røre bena. Rtg. viste at hun hadde brukket nakken. Arme Gita, hun var en ung enke med små barn. Tvillingene på snart syv år fødte hun etter at mannen døde, og så har hun en gutt på 10 år. Nå lå hun der lam.

Hun ble lagt i strekk, med skruer inn i hodeskallen festet til en 12 kg sandsekk hengende ned bak sengen. Sengen ble satt skrått opp på mange klosser for å holde strekket. Hennes bror var trofast hos henne gjennom hele denne tiden.

Slik lå hun i seks uker, mens vekten av sandsekkene gradvis ble redusert og hun kjente desperat etter om følelser i hender og føtter skulle komme tilbake. Og det gjorde de! Stor var tålmodigheten hennes, og stor var dagen da skruene kunne skrues ut av hodet og hun ble fri. Allerede første dagen satte hun føttene på gulvet og tok sine første skritt. Hun satt i sengen og knakk peanøtter med sine egne fingre, en stor seier var det.

Da dagen kom for utskrivelse, var det bra for Gita at det var et sosialkontor og et pasientstøttefond! Hun solgte sine ene bøffel mens hun lå her, og kunne betale nesten halve regningen selv. Det var det vel verdt, hun har fått livet tilbake og barna har ikke blitt foreldreløse.

Med framtiden ved min side

Husker dere Ansu med visjon for framtiden?

Det var jenta som jobbet sammen med meg på sosialkontoret, men etter en sommer alene mens vi var i Norge, hadde funnet ut at hun måtte bli doktor, for sykehuset trengte en dr. Erik i framtiden. – Og det var det hun selv som måtte bli!

Det var starten på en lang vei, men hun gir ikke opp.

Nå har hun besøkt oss i noen dager på ferie fra sine studier på Filipinene, der hun nettopp er ferdig med tre år av medisinstudiet. Nå gjenstår bare ytterligere tre år, så kommer hun hit, ferdig med sin turnus og klar for Okhaldhunga!

Hilsen Kristin og Erik

PS. Vi prøver å legge ut oppdatert nytt herfra på Facebook, på siden «Kristin og Erik i Nepal». Der finner du nå både bilder og videoer fra julefeiringen i Okhaldhunga. Velkommen på besøk der.

Hjelp oss å fylle de nye bygningene med gode tjenester for folket i Okhaldhunga.

Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**.

Overføringen må merkes: «Okhaldhunga Sykehus, Nepal»